

2

Obrazovky na chvíľu stmavnú, potom sa na nich opäť objaví zástava. Očividne nechcú, aby bol zvyšok krajiny svedkom chaosu v Dvanástom obvode.

Námestie zachváti panika, niektorí ľudia bežia k bočným uliciam, iní sa ponáhľajú zachraňovať Woodbina, hoci chlapcovi dávno niet pomoci. Mierotvorcovia strieľajú väčšinou do vzduchu, no zasiahnu aj niekoľkých nešťastníkov na kraji davu. Neviem, čo mám robiť. Pohládať Sida a mamu? Odvieť Lenoru Dovovú z námestia? Alebo bežať do úkrytu?

„Kto ho zabil? Kto ho zabil?“ dožaduje sa odpovede Drusilla Sicklová.

Na kraj strechy vytlačia zmäteného mladého mierotvorcu.

„Imbecil!“ nadáva mu zdola Drusilla. „Nemohol si počkať, kým bude v uličke? Pozri na ten neporiadok!“

Naozaj to vyzerá zle. Na kraji davu spozorujem mamu so Sidom a vykročím k nim, keď z reproduktorov zaburáca drsný mužský hlas.

„Na zem! Všetci na zem! Okamžite!“ Bez rozmýšľania klesnem na kolená a zaujmem predpísanú polohu – ruky si spojím za hlavou, čelo pritlačím na čierne dlažbové kocky námestia. Kútikom oka vidím, že takmer všetci okolo mňa robia to isté, ale Otho Mellark, mohutný, nemotorný chlap, ktorého rodina vlastní pekáreň, vyzerá zmätený. Mäsité ruky sa mu hompávajú pri bokoch, nohami šúcha dopredu a dozadu. Potom si všimnem, že svetlé vlasy má zafarbené od cudzej krvi. Burdock ho zozadu silno udrie do kolena, stačí to, aby ho zrazil na zem a mimo dráh striel.

Drusilla má stále zapnutý mikrofón, takže jej rev sa odráža po celom námestí: „Máme päť minút! Potom musíme ceremoniál dokončiť naživo! Odvlečte zakrvavených!“

Prvý raz pochopím, že žrebovanie v skutočnosti nejde naživo. Pravdepodobne ho vysielajú s päťminútovým meškaním pre prípad, že by nastala podobná situácia ako teraz.

Čižmy mierotvorcov dupú pomedzi divákov, vojaci berú každého, kto má na sebe krv, vrátane Otha, a ukrývajú ich do okolitých obchodov.

„Potrebujeme ďalšieho chlapca! Mŕtvy je nám nanič!“ Drusilla klopokajúc zbehne po schodoch na námestie.

Ozve sa prenikavý nárek a mierotvorcovia štekajú rozkazy. Vtom začujem hlas Lenory Dovovej a hlava mi vystrelí do vzduchu, akoby som ju neovládal. Lenora pomáha Woodbinovej mame, ktorá zviaza synovi ruku, zatiaľ čo dvojica mierotvorcov sa pokúša chlapca odniesť. Lenora Dovová ťahá

jedného vojaka za ruku, prosí ho, aby dieťa nechali matke, nech pri ňom môže zostať aspoň minútu. No zdá sa, že mierotvorcovia nemajú ani toľko času.

Neskončí sa to dobre. Mal by som tam ísť? Odtiahnuť Lenoru? Alebo tým situáciu iba zhorším? Zdá sa mi, že mám kolená prilepené k zemi.

„Na čo čakáte?“ počujem Drusillu. „Odneste telo z námestia!“ K dvojici sa rozbehnú ďalší štyria mierotvorcovia.

Keď matka počuje, že jej syna nazvala „telom“, prestane sa ovládať. Jačí a rozhadzuje rukami, pokúša sa vojakom vytrhnúť chlapca. Lenora Dovová sa k nej pridá, chytí Woodbinove nohy a pomáha jej syna vyslobodiť.

Mama mi za to poriadne vynadá, ale nemôžem ležať na zemi, keď je Lenora v nebezpečenstve. Zdvihnem sa na rukách a bežím k nej, dúfam, že ju presvedčím, aby Woodbina pustila. Postrehnem, že jeden z prichádzajúcich vojakov dvíha pušku, aby ju zrazil k zemi.

„Nie!“ Skočím pred Lenoru, aby som ju ochránil telom, a pažba pušky ma zasiahne do spánku. V hlave mi exploduje bolesť, pred očami sa mi zablyсне. Skôr než spadnem na zem, ramená mi zovrú oceľové ruky a vlečú ma dopredu s nosom iba niekoľko centimetrov nad dlažbou. Keď ma pustia, dopadnem na tvár pred pár žltých čižiem. Jedna mi špičkou nadvihne bradu a opäť ju nechá spadnúť na kameň.

„Zdá sa, že sme našli náhradníka.“

Lenora Dovová za mnou úpenlivo prosí: „Neberte ho. Nebola to jeho vina, ale moja! Mňa potrestajte!“

„Zastreľte to dievčisko,“ prikáže Drusilla. Neďaleko stojaci mierotvorca namieri na Lenoru pušku, no Drusilla

rozhorčene zafuní. „Tu nie! Akoby tu nebolo dosť krvi, ktorej sa musíme zbaviť. Nájdite nenápadné miesto.“

Vojak urobí krok k Lenore Dovovej, no vtom sa objaví muž vo fialovej kombinéze a chytí ho za lakeť. „Počkajte. Ak dovoľíš, Drusilla, rád by som si ju nechal na dojímavú rozlúčku. Diváci ich milujú, a ako nám stále pripomínaš, prinútiť ich, aby si Dvanástku aspoň všimli, je poriadna výzva.“

„Dobre, Plutarch. Pre mňa, za mňa. Hlavne postavte ostatných. Hore sa! Na nohy, obvodné prasce!“ Keď ma dvíhajú, všimnem si, že Drusilla má zboku na čižme pripevnený jazdecký bičik, a napadne mi, či je iba na ozdobu. Do tváre mi zovanie jej dych, smrdí ako zdochnutá ryba. „Nič neskúšaj, lebo ťa zastrelím osobne.“

„Haymitch!“ zakričí Lenora Dovová.

Chcem jej odpovedať, no Drusilla mi zovrie tvár v dlhých prstoch. „A ona sa môže pozeráť.“

Plutarch kývne na ženu zo štábu. „Kameru na dievča, dobre, Cassia?“ Ponáhľa sa za Drusillou. „Natočili sme, ako mierotvorcovia kontrolujú dav. Môžeme to využiť a zdôrazniť heslo ‚bez mierotvorcov nebude mier‘.“

„Nemám čas, Plutarch! Ledva sa mi darí udržať *status quo*! Zober prvého chlapca... Ako sa volá?“

„Wyatt Callow,“ odvetí Plutarch.

„Zober Wyatta Callowa a odved' ho späť do ohrady.“ Žena si plesne po čele. „Nie!“ Zamyslí sa. „Áno! Zavolám ich oboch. Bude to prirodzenejšie.“

„Stratíš tým ďalších tridsať sekúnd.“

„Tak sa pohnime.“ Ukáže na mňa prstom. „Ako sa voláš?“